

Frost Kay

OHAR
LIŠKA

OHAR
LIŠKA &

OHAR & LIŠKA

Frost Kay

Přeložila Alžběta Lexová

MYSTERY PRESS

2024

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Frost Kay, 2019

Cover Illustration © Adéla Stopka, 2024

Cover Art © Lukáš Tuma, 2024

Map © Jana Šouflová, 2024

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2024

ISBN 978-80-7588-653-8 (pdf)

Předmluva

Vždycky jsem považovala Sněhurku za docela nudnou, ale pak jsem dostala tenhle šílený nápad na mafiánskou epickou fantasy s lehce pohádkovým popraškem. Zajímá vás to?

Co kdybychom zahodili všechny pohádkové koncepty?

Co kdyby lovcem ve službách koruny byla žena?

Co kdyby byl zloduch neodolatelný?

Tolik *co kdyby*...

Nejspíš si to budete muset přechíst a odpovědi najít sami!

Užijte si to,

Frost

Historie království

Bylo nebylo... Kdysi dávno žili elfové, měňavci, obři, draci, lidé i vodní nymfy v míru. Všichni si byli rovni. Jejich území a říše prosperovaly a nepřátelé se před jejich mocnými armádami třásli strachy. Roky ubíhaly a všichni postupně začali zapomínat na to, co je nejdůležitější – láska, odvaha, věrnost.

A to způsobilo jejich pád. Ve své nevědomosti a pýše dovolili, aby se do jejich krajin vkradla temnota, jako zloděj v noci. Začalo to pomalu.

V srdcích vodních nymf se usadila marnivost, mezi draky se rozbujela chamtivost, obry posedla krvežíznivost, lidi závist, měňavce pýcha a elfové propadli apatii, která z jejich srdcí vymáčkla poslední kapku soucitu.

Jádro samotného světa se otrásl a země se zachvěla a popraskala. Když otřesy konečně ustaly, obklopovalo království elfů pohoří Zubatých hor, které je odřízlo od všech ostatních.

Draci svou říši opustili a usadili se v horách, kde si žárlivě střežili své sluje a nikoho přes pohoří nepustili – ačkoli se o to obři snažili. Jako by Zubaté hory bažily po krvi a nenávisti. Nesmyslné násilí, které tam panovalo, si vyžádalo bezpočet životů.

Při pohledu na takovou zkázu se vodní nymfy stáhly do svých mořských domovů, kde se kochaly krásou vln i sebe

sama a jenom sem tam se pro vlastní pobavení zaplétaly s námořníky a piráty.

Čas plynul a vzpomínky na dávné doby vybledly.

Elfské království se stalo Divočinou, obři se ukryli ve vlastní říši zvané Kopál. Žoldáci – potomci pirátů, sirén a vodních nymf – si založili království Ohnivých ostrovů.

Měňavci z Tálagy a lidé z Heimserie žili dlouho v míru. Obě království se navzájem potřebovala. To se však změnilo s příchodem nové rostliny a královského syna.

V Tálaze objevili jedinečnou květinu – mimkii, z níž se destilováním stával mocný lék, který dokázal zhojit jakoukoli ránu. Bylo to jako kouzlo. Dala se aplikovat na vše a její cena byla nedozírná. Měňavci se ve své pýše chvástali svým objevem i genialitou.

Lidé se o tomto novém zdroji bohatství rychle dozvěděli. Závíděli měňavcům jejich zázračnou rostlinu a nový král, který chtěl rozšířit moc a vliv své říše, neodolal pokušení. Jeho chamtivost předznamenala nový věk krveprolití, předsudků, závislosti a zkaženosti.

Vítejte v Rozvrácených královstvích.

Prolog

Svět nebyl vždy místem války, zvrácenosti a smrti.

Matka jí vyprávěla příběhy o dobách, kdy měňavci, elfové, obři, nymfy, draci a lidé žili v lásce a jednotě. O dobách čestných králů a statečných rytířů.

O míru.

Jenže to už byly jen pohádky.

A v mrazivé Heimserii nebylo pro pohádky místo.

Už ne.

Jedna

Tempest

V nose ji lechtala ostrá vůně bylinek. Pětiletá Tempest vytáhla ze země rostlinku, přesně jako to dělala její maminka, a s nadšením sledovala, jak jí po hlínou zamazaných kloubech prstů přeběhla beruška. Záblesk ostře červené proti bleďé kůži.

Vítr k ní údolím přinesl závan nepříjemného pachu, až znechucením nakrčila nos. Zaklonila hlavu a rozhlédla se po louce. Ten puch byl čím dál silnější. *Co je to?* Do lesa to nepatřilo. Ve vzduchu zahlédla kroutící se provazce kouře. Zamračila se.

Na těle jí vyrazila vrstvička potu. Otráveně si stáhla kápi z drobné tvářičky. Bylo takové horko. Maminka tvrdila, že bude dnes chladno.

V hlíně se zavrtil červ a odvedl její pozornost od kouře. Temp ho zakryla vrstvičkou zeminy. „Dobrou noc, červíku,“ zašeptala a vytrhla ze země další bylinku.

Znovu se přes ni převalila vlna horka. Tempest se narovnála a zatahala se za límec pláště. Byl těžký a kousal. Nesnášela ho. A to vedro taky nebylo v pořádku. Takhle horko na jaře nebývá.

Nebylo to přirozené.

Lesní ticho prořízl výkřik. Tempest strnula a ze zkoprnělých prstů jí vypadly všechny bylinky. Ten hlas poznávala.

Maminka.

Temp na svůj úlovek rázem zapomněla a rozběhla se zpět k chalupě. Srdíčko jí splašeně pelášilo. Proč maminka tak křičí? Vyděsil ji pavouk? Nějaká příšera?

Chodidla jí měkce dopadala do hlíny a horko bylo s každým krokem palčivější. Tempest zpomalila a bezděčně otevřela ústa. Větší oheň v životě neviděla. Vysoké stromy, které stály jako stráž kolem jejich domu, olizovaly mohutné plameny. Sevřela ji hrůza. Něco bylo příšerně špatně.

Tempest se znovu rozběhla a pospíchala k té syčící, prskající nestvůře. Přes tenkou treпку se jí do chodidla zařízl ostrý kámen, ale ona ho skoro ani necítila. Myslela jen na to, že se musí dostat domů a najít maminku. Maminka bude vědět co dělat. Ona ten požár uhasí.

Temp se vynořila zpoza hradby stromů kolem chalupy. Stěží popadala dech. Ochromeně zírala na sloupce ohně, který byl pětikrát vyšší než ona. Ti ohniví démoni už skoro všechno pozřeli. Požírali dům přímo před jejíma očima.

„Mami?“ zašeptala.

Maminku nikde neviděla.

Ozval se další výkřik, až Tempest nadskočila leknutím. Po celém těle jí vyrazila husí kůže. Je její maminka uvnitř? Marne pátrala očima mezi plameny a snažila se zjistit, odkud ten křik vychází. Udělala krok vpřed a zvedla ruku, aby se chránila před návaem horka. Z obrovského žaru jí slzely oči.

„Maminko!“ pokusila se zavolat, ale okamžitě se začala dusit hutným, černým kouřem. Zakašlala a zkusila to znovu. „Mami, kde jsi?“

Zničehonic explodovala okna a zasypala zem deštěm střepů. Tempest vylekaně vykřikla. Omylem na jeden ze střepů

šlápla a cítila, jak se jí rozžhaveně propaluje trepkou. Zamrkala a rozhlédla se po skle na zemi. Vypadalo jako jinovatka.

Celé to bylo špatně. Vždyť je jaro, ne podzim. Třebaže nic z toho nedávalo smysl, připadalo jí skoro kouzelné, jak se sklo na zemi třpytí a jak se v něm odrážejí plameny a modrá obloha.

V krku jí zabublal hysterický smích. Udělala další krok směrem k domu. Plameny kolem chalupy tančily jako ohniví démoni. Proč jsou tady? Ona i maminka jsou dobří lidé. Nikdy nic špatného neudělaly. Maminka vždycky ostatním pomáhala. Zrovna minulý týden našla Tempest na louce nedaleko jejich domu cizího muže. Vypotácel se z lesa celý od krve.

Bylo tam tolik krve.

Jiná holčička by při pohledu na něj nejspíš vykřikla a utekla, ale ne Tempest. Ta odhodila květiny a běžela mu pomoci. Zeptala se ho, co má udělat, ale on krátce nato omdlel. Maminka ji vždycky nabádala, že když může pomoci, tak pomoci musí. Tempest ji zavolala a maminka přiběhla. Společnými silami muže zvedly a dovlekly ho do chalupy, kde mu ošetřily rány. Mezi vlasy mu vykukovaly zvláštní zvířecí uši. Vypadaly jinak než ty její, ale Tempest to nevadilo. Chtěla se jich jen dotknout, protože jí na pohled připadaly hrozně hebké.

Maminka říkala, že je ten muž měňavec.

Tempest ještě žádného nepotkala. Jejich chalupa ležela stranou od vsi, a tak moc návštěv nemívaly. A k jejímu zklamání nebyl ani tento jejich host zvlášť zábavný. Většinu času jen spal na maminčině pryčně.

Ten měňavec. Třeba by mohl pomoci. „Měňavče! Pomoc!“
Neobjevil se.

Do Tempest se opřela vlna vedra, která okamžitě vysušila její slzy a nechala po sobě suché, svědící tváře. Svíralo ji

horko, až jí z toho bylo do pláče. Požár zuřil dál a ona nevěděla co dělat. Potřebovala pomoc.

„Pomoc!“ vykřikla znovu. Ten měňavec jí musí pomoci.

Za jedním z vysypaných oken zahlédla pohyb. Otřela si štipající oči rukávem a zamžourala. Byl tam: ten měňavec. Proskočil oknem a s kašláním se plazil přes střepy.

Tempest se otočila k oknu a čekala, že její maminka vyskočí za ním. Jenže ne. Z okna se vyvalily plameny a její maminka nikde. Podívala se na muže. Zvedl hlavu a jejich pohledy se střetly. Zírali na sebe, zatímco svět kolem nich stravovaly plameny.

„Kde je máma?“ zachraptěla Tempest.

Její hlas ho vytrhl z ochromení. Zničehonic se vyškřábal na nohy a rozběhl se do lesa.

„Kam to běžíš?“ křičela za ním. „Maminka je uvnitř. Pomoz mi!“ Proč její mamince nepomohl? Přece musel slyšet, jak uvnitř křičí? „Vrať se!“

Po zádech jí přejel mráz a po horkých tvářích se jí kutálely slzy. Jak je mohl opustit? Co má teď Tempest dělat? Maminka křičela o pomoc...

Tempest se otočila zpět k hořícímu domu. Něco bylo špatně. Panovalo tam ticho. Až moc velké ticho. Kromě hučícího ohně neslyšela vůbec nic. Žádný křik ani volání o pomoc.

Nic.

„Mami!“ vyjekla Tempest. „Mami, ozvi se!“

Zase nic.

Strach o maminku přehlušil i hrůzu z ohně. Tempest se rozběhla ke dveřím a navzdory nebezpečí se rozhodla jít dovnitř a maminku najít. Měla sice strach, ale nemohla tam mámu nechat. Byly tým. Vždycky spolu.

Klika byla rozžhavená doběla. Tempest vykvikla bolestí a ucukla. Obalila si dlaň tlustým zimním pláštěm a znovu se

přinutila za kliku vzít. Opřela se do zkřiveného dřeva plnou vahou a s námahou ho otevřela. Přivítal ji vroucí vzduch a hutný, štiplavý kouř. Plíce se jí bolestivě stahovaly. Zavřela slzící oči a váhavě vykročila dovnitř. Rozpálená prkna podlahy jí i přes boty spálila chodidla.

Každý instinkt v jejím malém, křehkém tělíčku ji nabádal, aby utekla. Pokud tu zůstane, umře. Jenže Tempest nemohla opustit mámu. Zamžourala přes vrstvu slz v očích a vydala se hlouběji do hořícího domu.

Chalupa sténala, jako by trpěla nevýslovnými muky. Ze stropu se zřítíl trám a zahradil Tempest cestu. Vykřikla, oběhla ho a pokračovala k mamčině ložnici.

Ve dveřích ležel kdosi na břiše. Byl celý od sazí a užuž se do něj pouštěly plameny.

„Mami – maminko!“ Tempest se vzlykáním k tělu doběhla a na hrozící nebezpečí vůbec nehleděla. „Mami, vzbud se.“ S námahou převalila matku na záda a modlila se, aby byla vzhůru. Zoufale cloumala její paži. „Prosím, vstávej.“

Jenže maminka se neprobudila. Tempest jí přiložila tvář na prsa. Její hrudník se ani nehnul. Tempest se roztřeseně odtáhla. Došlo jí, co to znamená. Maminka nedýchala.

„Prosím, vzbud se,“ prosila. „Prosím. Prosím. Pro— *ai!*“

Z chodidla jí do nohy vystřelila prudká bolest. Všudypřítomné plameny jí sežehly kožené botičky a přímo před jejíma očima se jí zahryzly do kůže.

Tempest zatékala očima mezi matčíným tělem a dveřmi. Nebyla dost silná na to, aby tělo vytáhla ven. Maminka byla příliš velká a Temp hrozně unavená. S pláčem maminku objala. To horko bylo přímo nesnesitelné.

V hlavě jí zazněl maminčin hlas: *Kdybych tu někdy nebyla, musíš se o sebe postarat sama, Tempest. Kdyby ti něco hrozilo, uteč. Já tě najdu.*

„Mám tě ráda, mami,“ plakala Tempest.

Políbila matku na tvář a s posledním uslzeným pohledem přes rameno se vrávoravě rozběhla ke dveřím. Na zemi zahlédla mamčin luk, který plameny z nějakého důvodu ještě nepozřely. Klekla si, drobnými prstíky obemkla horké dřevo a vytáhla zbraň z jediného domova, jaký znala.

Zmocnila se jí otupělost. Necítila střepy pod chodidly ani popáleniny na dlaních a nohách. I s lukem se doplahočila k okraji lesa, který obtácel jejich pozemek. Ohlédla se a sledovala, jak vše, co milovala, stravují zuřivé plameny. Chalupa naposledy zmučeně zasténala a pak se zhroutila. Pod Tempinými popálenými a pořezanými chodidly se zachvěla zem, jako by si nad tím vším nešťastně povzddechla.

Tempest se sípavě nadechla a pak se jí podlomila kolena. Přestala vnímat čas a jen sledovala, jak požár postupně ničí zbytky jejího domova. Bylo po všem. Když jí zakručelo v břiše, zmateně zaklonila hlavu a uvědomila si, že už zapadá slunce.

Pomalů se zvedla na roztřesené nohy a vydala se lesem k vesnici. Slunce zmizelo za obzorem a na obloze vyšly hvězdy. Tempest se nezastavila. Maminka říkala, že v lese není v noci bezpečno, a Tempest jí věřila. Sice ji pálily nohy, ve vyprahlém hrdle ji bolestivě škrábalo a mozek stávkoval, ale musela jít dál. Horko vystřídala štiplavá zima a Tempest se prokřehle schoulila do zbytků ohořelého pláště.

Zničehonic se před ní objevil domek, div leknutím neklopýtla. V jednu chvíli ještě byla v lese a najednou stály všude kolem domy. S vykulenými očima chalupy počítala. Dvě, tři, čtyři. Ne, pět. Deset. Tolik domů pohromadě ještě nikdy neviděla.

Vesnice. Vždycky se sem chtěla podívat, ale najednou jí na tom vůbec nesešlo. Chtěla jen svoji mámu... nebo tátu.

„Tati,“ zašeptala Tempest a od úst se jí vznesl obláček dechu.

Už je dlouho nenavštívil, ale maminka říkala, že ji má moc rád, i když nemůže přijet. Temp nakrčila čelo a snažila se vzpomenout si na další věci, které jí maminka o tatínkovi vyprávěla. Bydlel ve městě. Rozhlédla se po okolních domcích. Možná bydlel tady.

„Zdravíčko!“ zavolal na ni nějaký muž a zvedl lucernu vysoko do vzduchu.

Když k ní přišel o něco blíž, úsměv z jeho tváře zmizel. Vyděšeně vytrřel oči ukryté za brýlemi. Tempest se podívala na své bledé ruce pokryté sazemi. Oblečení měla zčernalé a potrhané. Byla příšerně špinavá.

„Hej, kde jste kdo? Potřebuju pomoc, honem!“ vyjekl muž a rychle k Tempest přiskočil.

Voněl po čerstvém chlebu. Temp zakručelo v břiše a začaly se jí sbíhat sliny. „Tati?“ zopakovala Tempest. „Kde je můj tatínek?“ Někdo ho tu musel znát.

Muž vonící po chlebu si před ni klekl a laskavě se na ni usmál. Jeho oči jí připomínaly sovu. Pohladil ji po začouzených vlasech.

„Kdo je tvůj tatínek, zlatíčko? Co se ti stalo? Odkud –“

Zarazil se. Zvedl jeden pramen jejích vlasů blíž ke světlu a šokovaně zářivě modrofialkovou loknu pokrytou popelem promnul v prstech. Naprázdno polkl a ohlédl se přes rameno. Mezitím k nim doběhli další vesničané.

„Ohaře,“ zamumlal. „Přiveďte Ohaře. Hned.“

Ohaře? Tempest měla štěňátka ráda. Vykuleně sledovala, jak se kroužek kolem nich stále rozrůstá. Bylo tam tolik lidí. Tolik hlasů. Tolik tváří. Tolik barev. Tempest se klepala od hlavy k patě. Proč na ni všichni tak zírají?

Nadechla se a v nose ji zaštípal pach spáleného masa. Sevřel se jí žaludek. Bylo toho na ni moc. Tempest se zlomila

v pase a pozvracela muži boty. Na záda jí dopadla velká dlaň a konejšivě ji po nich hladila.

„To nic, holčičko. Bude to dobré,“ šeptal jí muž vonící po chlebu.

Tempest se rozplakala. Lhal jí. Nic nebude dobré. Její maminka je pryč. A kde je tatínek?

„Měli bychom ji aspoň umýt!“ naléhal někdo.

„Ale vždyť –“

Překřikující se hlasy přerušilo dunění kopyt. Tempest vyčerpaně zvedla hlavu. Dav se rozestoupil a udělal místo muži, který seskočil z toho největšího koně, jakého kdy viděla. Vypadal jako postava z pohádky.

A měl stejné vlasy jako ona.

Modré vlasy.

Zvláštní vlasy.

„Je to dítě,“ prohlásil modrovlasý muž hlubokým, zvukným hlasem. Propletl se davem s velikým šedým koněm v závěsu a klekl si vedle Tempest. „Jen vyžděšené, hladové dítě, nic víc. Jak se jmenuješ, děvče?“ zeptal se vlídně.

Tempest šokovaně zamrkala. Jeho vlasy byly tak modré, že téměř splývaly s okolní tmou. A stejně tmavé byly i jeho oči. Tvářil se nezúčastněně, ale čísel z něj laskavost. Pověsila se mu na paži, jako by jí šlo o život. Což vlastně šlo.

„T-Tempest,“ odpověděla.

„Ahoj Tempest, já jsem Dima,“ odpověděl.

„Ty jsi můj tatínek?“ zeptala se rozechvěle. Měl stejné vlasy jako ona. Musel být její tatínek.

„Ne, děvenko,“ opáčil něžně a ukázal na skupinku mužů na koních, kteří se k nim prodrali davem. Všichni měli vlasy v různých odstínech modré, tak jako ona. „Jsem jeden z králových Ohařů a oni taky.“ Opatrně ji zatahal za pramínek modrých vlasů. „Jsme tvoje rodina. Máš to ale štěstí, že

jsme se tu dneska rozhodli přenocovat.“ Podal jí ruku. „Pojď, umyjeme tě. Musíš mít žízeň. A taky hlad. Pekaři, mohl bys nám přinést nějaký chleba?“

Tempest si jeho i děsivě vypadající muže za ním zvědavě prohlížela. Nevypadali krutě a ona byla vyčerpaná a hladová. Přijala jeho ruku a vrhla se mu kolem krku. Zvedl ji do náruče, jako by nic nevážíla, a přivinul si ji k hrudi.

Muž, který Tempest našel jako první, důrazně pokýval hlavou. „Manželka zrovna dovařila polévku. Přinesu i tu.“

Tempest si zívla a zmoženě zamrkala. A pak už všechno kolem zahalila temnota.

Dva

Tempest

O TŘINÁCT LET POZDĚJI

Všechno zmizelo mrknutím oka – oheň, les, křik i vesnice –, jen pach kouře se nerozptýlil a zůstal viset ve vzduchu, jako by se nějakým způsobem dokázal vymanit z říše snů a pronásledovat Tempest i během dne. Pokaždé to začalo stejně. Ten štiplavý, odporný, dusivý pach kouře.

Prudce otevřela oči a posadila se. Čelo jí pokrývala vrstvička potu. Ten kouř nebyl pozůstatek jejích vzpomínek. To jen v kasárenské kuchyni připravovali snídani. Zakručelo jí v žaludku, přestože měla pocit, že by nedokázala pozřít ani sousto.

O tom dni se jí zdálo snad už milionkrát a pořád se nedokázala zbavit hrůzy z pohledu na matčino mrtvé tělo. Tuhle ránu čas nezhojil. Rozhlédla se po dlouhé obdélníkové místnosti. Ostatní Ohaři ještě pořád klidně spali na svých pryčnách.

Šťastlivci.

Každý z nich už viděl pěknou řádku věcí, které jim v noci nedaly spát, ale ona jediná se probouzela s křikem a sem tam i vyděšeně přebíhala z místnosti do místnosti

a zatínala nehty do zdí v marné snaze uniknout před noční můrou ve své mysli.

Znovu si lehla a zavřela oči. Dozvuky snu se pomalu rozplývaly, její tep se zpomaloval a tělo se postupně uvolnilo. Minulost změnit nemohla, ale budoucnost měla ve svých rukou.

A dnešek byl nejdůležitější den v jejím životě.

Střídavě svírala ruce v pěst a znovu je povolovala. Nervy měla napnuté k prasknutí. Udělala všechno, co mohla. Trénovala celé roky, od rána do večera. Nedovolí, aby ji jedna noční můra připravila o to, na čem tak tvrdě pracovala.

Dneškem začíná její budoucnost.

Dnes složí zkoušku a potom se stane první ženou Ohařkou v historii.

Tři

Tempest

Žaludek se jí kroutil jako klubko hadů, vzrušením i hladu. Předchozího večera samou nervozitou nic nesnědla.

Z břicha jí vyšlo podrážděné zakručení.

Teď svého včerejšího půstu litovala. Žaludek měla úplně prázdný. Neuměla si představit, že by do sebe před zkouškou něco dostala, ale jíst musela. Bude potřebovat sílu. Ale hezky popořádku. Nejprve se připraví. Jídlo přijde na řadu potom.

Přičichla si k podpaží a nakrčila nos. Ne. Ze všeho nejdřív se opláchne.

Protáhla se a s hvízdáním vstala. Chlad z kamenné podlahy pronikal i tlustými vlněnými ponožkami. Její hvízdání zpočátku znělo stejně roztřeseně, jako se cítila, ale než došla k umyvadlu, podařilo se jí už zklidnit a hezky čistě si písкала melodii, kterou si pamatovala z dětství. Nevěděla, kde k ní přišla. Možná to byla jedna z matčiných ukolébavek?

Co by si matka asi říkala na Tempestino rozhodnutí přidat k Ohařům? Považovala by ho za správné? V duchu jí znovu zazněla ozvěna matčiných výkřiků a v očích ji zašťípaly slzy. Rychle tu vzpomínku zahнала a zhluboka se nadechla.

Tehdy tam nebyl nikdo, kdo by matku před tím zloduchem ochránil. Kdyby byl poblíž Ohař, určitě by všechno dopadlo jinak. Tempest se utěšovala vědomím, že by na ni matka byla hrdá. Vyrostla z ní silná a zdravá žena a ve svých osmnácti letech byla připravená dobýt svět jako první Ohařka.

Doufala, že by na ni matka byla hrdá.

Ve skutečnosti nebyly ukolébavky to jediné, co v jejích vzpomínkách vybledlo. Stále si živě vybavovala pohled na matčino bezvládné tělo uvnitř chalupy, ale už zapomněla na to, jak vypadala její tvář, nepamatovala si ani dotek její ruky nebo tón hlasu.

Do paměti se jí zaryl jen matčin křik.

V tu ránu jí znovu zazněl v hlavě, jako by ho přivolala.

„*Přestaň*, Tempest!“ pokárala se tiše.

Zvedla hlavu a zadívala se na sebe v popraskaném zrcadle nad umyvadlem. Dnes nebyl čas na ponuré myšlenky. Pořádně se vydrhla hrubým namydleným hadříkem, jako by drsná látka mohla krom jejího těla vyčistit i mysl. Věděla, že pokud má odvést myšlenky od svého snu, musí se zaměřit na zkoušku, která ji čeká. Vzpourný žaludek se znovu přihlásil dalším zakručením a na pažích jí v chladném vzduchu naskočila husí kůže.

Dnešek rozhodne o její budoucnosti.

Tempest se potichu vrátila ke své pryčně a tam se na chvíli zastavila a zadívala se na vak s obřadním úborem, co jí poslal král. Už u něj natahovala ruku a potom se znovu zarazila. Nechtěla vidět, co jí král vybral.

„Jen do toho, děvče,“ ozval se nalevo Maximův hluboký hlas.

Mrkla po něm koutkem oka a dostalo se jí zářivého úsměvu, který jen zvýraznil jizvy kolem Maximových rtů. Většinu lidí

by ten pohled znepokojil, ale ji ne. Byl to ten nejlaskavější muž, jakého znala. Plácl se dlaní do mohutného stehna o velikosti menšího stromu a předklonil se, až pod ním zasténala postel.

„Neupejpej se. Otevři to,“ naléhal na ni.

Tempest se v duchu obrnila. Není přece žádná padavka. Jsou to jen šaty.

Od krále, který tě nesnáší.

Zahnala tu myšlenku do pozadí a rozvázala tkanice vaku. Při pohledu na oděv, co si měla obléknout, se jí zadrhl dech v hrdle.

U Dotae, to ne.

Rychle balíček popadla a skočila s ním za zástěnu, co jí strýcové vyrobili. Navzájem se před sebou nestyděli, ale potrpěli si na to, aby *ona* dodržovala jisté dekorum. Znovu nakoukla do vaku od krále. Jak má podle něj v tomhle bojovat?

Za běžných okolností by si Tempest oblékla upnutou, bledě šedou košili z pevného plátna, kalhoty z jelenice a kožené holínky po stehna. Potom by přidala šněrovanou zbroj, nátepníky a nárameníky a opasek s koženými očky na váčky a zbraně. Pochvu se svou oblíbenou dýkou by měla připevněnou na pravém stehně. Na závěr by si zapletla vlasy a celý model doplnila mečem, dýkou, matčiným milovaným lukem a toulcem se šípy.

Prosté. Praktické.

Jenže dnešek se běžnému rozvrhu vymykal.

Ne, dnes měla vypadat slavnostněji. Slušivěji. *Módněji*, jak by řekla její nejlepší kamarádka Juniper, která pracovala na hradě jako komorná. *Ženštěji*.

Tempest znechuceně nakrčila nos.

„Nemůže to být tak zlé,“ zavolal na ni přes zástěnu Maxim.

„To teda je,“ zamumlala a zamračila se na tu ubohou nápodobu zbroje.

Opatrně zvedla živůtek s havraními pery, který se zapínal za krkem pozlacenou stříbrnou sponou. Prohlédla si ho z obou stran.

Kde má ta věc zadní díl?

Upustila ho na zem a vyhrabala z vaku nárameníky. Při pohledu na ně sykla. Nebo přesněji, při pohledu na *něj*. Byl tam jen jeden, jediný nárameník vyrobený z překrývajících se fialkových kovových plátů na stříbrné kroužkové zbroji, z níž visely samostatné dekorativní řetízky.

Naprosto k ničemu.

Pomaličku ten frivolní kousek složila hned vedle havraní nápodoby prsního plátu. Promnula mezi prsty jeden z křehkých řetízků. Nejkrutější zimo, tyhle cancoury z toho nikdy nesundá. Nejradši by nárameník odmrštila na druhou stranu místnosti.

Konečně vytáhla i poslední díly své zbroje.

„Směšné,“ zabrbkala.

Byla tam už jen černá kožená sukýnka po stehna, nastříhaná zespod na proužky a tmavě fialová kápě, kterou si nejspíš měla přehodit přes odhalené, nechráněné rameno.

„Nebude to tak hrozné,“ ozval se tiše Dima, další z jejích strýců. „Obleč si základ a se zbytkem ti pomůžeme.“

„Základ?“ zamumlala. Žádný základ nedostala. Sklouzla očima zpět k živůtku bez zad. Jeden chybný krok a všichni uvidí její prsa. Tempest natáhla ruku přes zástěnu. „Potřebuju svůj živůtek.“

Chvilí bylo ticho a pak následoval šramot.

Jindy nebyla zrovna stydlivá. Vyrostla obklopená muži, což ji ze studu víceméně vyléčilo, přesto když se teď zpoza zástěny vynořila Maximova ruka s jejím obnošeným živůt-

kem, neubránila se Tempest zrudnutí. Vytrhla látku ze zjizvených prstů a mumlavě poděkovala.

Přetáhla si přes hlavu noční košili a zachvěla se zimou. Neohrabanýma rukama si odmotala pruh látky kolem prsou a pak si oblékla živůtek a vycouvala zpoza zástěny zády k ostatním.

„Může mě někdo zašněrovat?“ požádala nejistě.

„Jasně,“ prohodil Maxim něžně.

Tempest civěla do šedé zdi, zatímco jí strýc utahoval tkalice. Den zkoušek si představovala všelijak, ale takhle rozhodně ne.

„Moc těsné?“ zeptal se.

Tempest se zavrtěla a poskočila. Prsa se ani nehnula, ale zároveň mohla dýchat, takže ideální. „V pohodě.“

S rudými tvářemi vlezla zpátky za zástěnu a sebrala ze země tu péřovou zrudlost. Zapnula si spony kolem krku a v pase, které jako jediné péřovou zbroj držely na místě. Potom si nasadila fialkový nárameník. Chladné, kovové řetízky ji pohladily po bicepsu a zádech. Tempest se zachvěla a promnula si paže. Připadala si nahá.

Zvedla ze země sukýnku, nasoukala se do ní a přes vysoký kožený pas shrnula péřovou zbroj. Zamračila se na své odhalené nohy. Cítila se jako coura. Jak má takhle bojovat?

Zatnula zuby a dospěla k rozhodnutí, kterým krále rozhodně nepotěší. Jeho dary si oblékne, ale bude to *po jejím*. Postaví se tomu jako bojovnice.

„Podáte mi moje kožené kalhoty?“

Kdosi jí je přehodil přes zástěnu, až ji pleskly do tváře.

„Díky.“

Navlékla si je a oddechla si. Černá kůže ji jemně hladila na nohou a přinášela s sebou tolik potřebný klid. Tempest sebrala ze země kápi a odkopla prázdný vak ke zdi. Teď už musela jen sebrat odvahu a vyjít zpoza zástěny.

Nevyšiluj, Tempest. Je to jen oblečení.

Odfoukla si z tváře modrou loknu a znechuceně se zasklebila. Bude muset mít rozpuštěné vlasy. Vůbec se jí to nelíbilo. V boji to bude představovat obrovskou nevýhodu.

„Měla jsem si je ostříhat,“ zamumlala a pak konečně vyšla zpoza zástěny.

Ticho.

Na druhé straně ji přivítalo dokonalé ticho. Tempest zůstala stát u své pryčny. Bylo těžké nevnímat pohledy strýčků a ostatních Ohařů.

„Chce tě snad zabít?“ vybuchl Maxim.

Tempest spadla brada. Tohle se dalo považovat za velezradu a ona věděla, že nebude jediná, komu ta myšlenka proletí hlavou.

Za Maximem se objevila Dimova vysoká, štíhlá postava. Rozmáchl se a dal statnému muži pohlavek. „Zbláznil ses? Takhle ji zabiješ spíš ty.“

Maxim se zamračil a promnul si zátylek. Potom ukázal na Temp. „Jsi snad slepý? Vždyť je úplně odhalená.“

Dima si ji zamyšleně změřil a naklonil hlavu, až mu tmavě modré copánky přepadly přes rameno. „Víc toho nemáš?“

Tempest polkla přes knedlík v krku. „Víceméně ne.“

Otočila se k truhle u paty své pryčny a vytáhla z ní kovové rukavice, které si navlékla na ruce a předloktí. Potom si nazula holínky, co si předchozí noci dokonale vyleštila. Se staženým žaludkem vytáhla z truhly hřeben a prudce si s ním zajela do vlasů. Kůže na hlavě jí bolestivě zaprotestovala, ale Tempest to vítala. Bolest jí pomáhala se soustředit.

Pořádně si rozčesala vlasy a pak si přes záda přehodil matčin luk a ujistila se, že má pochvy s mečem a dýkou dobře připravené. Snažila se ignorovat všudypřítomné mumláni a přešla k zrcadlu. Zadívala se na sebe a neochotně musela

uznat, že jí to sluší. Vypadala úchvatně. Jenže Tempest nechtěla využívat svou ženskou stránku a už vůbec nechtěla využívat lásky k teatrálnosti, kterou královské město Dotae přímo překypovalo. Chtěla, aby ji hodnotili jako potenciální Ohařku, jen pro její schopnosti a zcela nezávisle na pohlaví. Nezáleželo jí na tom, že je žena, a ostatním Ohařům to bylo taky jedno.

Strýčkové.

Ohlédla se na Maxima a Dimu, kteří se šepem o něčem dohadovali. Měla obrovské štěstí, že ji vychovali právě oni. Vyklouzla z kasáren a zamířila na své oblíbené místo k rozjímání.

Cvičiště bylo zatím prázdné. Slunce se tetelilo na obzoru a ranní výcvik začínal až ve chvíli, kdy bylo o něco výš a Ohaři měli plná břicha. Tempest se vyšvihla na plot a pohodlně se na úzkém dřevě usadila. Jemný vánek jí vháněl vlasy do tváře a znovu jednotlivé pramínky zacuchával.

„Vážně jsem je měla ostříhat,“ zašeptala znovu. Madrid – hrůzu nahánějící velitel Ohařů – jí to zakázal. Alespoň do zkoušek. Evidentně chtěli klást důraz na to, že je Tempest mladá dívka, třebaže s Ohaři trénovala déle než většina uchazečů jejího věku.

„Přestaneš už brblat kvůli těm vlasům?“

Tempest na vteřinku strnula, ale když si uvědomila, že je to jen Dima, uvolnila se. Opřel se o plot a zamžoural do ranního slunce. Byl stále stejně vysoký, štíhlý a mrštný jako v den, kdy pětiletou Tempest našel. I jeho tmavě modré vlasy vypadaly pořád stejně, pouze vrásky kolem očí prozrazovaly, kolik let mezitím uplynulo. Obvykle byl tichý a odtahitý a jen zřídka dával najevo emoce, přesto vždycky poznal, když si Tempest potřebovala s někým promluvit nebo si postěžovat.